

ага съ 3,000 души кръвопийци мюсюлмани билъ вече обиколилъ Перушица отъ всички страни. Правителственната комиссия, която отъ Пловдивъ за лицемѣрие бѣше испратена ужъ да направи миръ, отиде си безъ да свърши нищо. Работата дойде до бой и Перушичане храбро се защитавахъ. Тогазъ изведнажъ двамина заптии завикахъ да прѣстанатъ и отъ двѣтѣ страни да гърмятъ, и когато бѣше вече тихо извѣстихъ на Перушичани правителственната заповѣдъ да сложятъ оржжието си че нищо зло не ще имъ се случи. Жителитѣ начнахъ да се прѣпиратъ. По-старитѣ се рѣшихъ да се прѣдадѣтъ; нъ по-младитѣ и по-храбритѣ не вѣрвахъ на турската дума и съ много жени и дѣца затворихъ се въ двѣтѣ явки църкви. Старитѣ излѣзохъ да се поклонятъ на Ахмеда, най-напрѣдъ вѣрвѣхъ поповетѣ и първенцитѣ, слѣдъ тѣхъ множество мъже, жени и дѣца. Попъ Стоименъ съ дѣте на рѣцѣтѣ си колѣнички прѣдъ Ахмеда за да му цѣлуне ботушитѣ, нъ въ това врѣме той го посѣче, а пакъ дѣтето прободе. Тогазъ башибозуцитѣ отъ всекадѣ загърмѣхъ върху обезоржжений народъ. Дивиятъ викъ на радостнитѣ мюсюлмане заглушаваше ужасний плачь на злочестното население; всичкитѣ се затърчахъ къмъ горитѣ, нъ малцина сполучиха да избѣгнатъ. Около 1000 мъртви тѣла останахъ на полето. Тѣй ежщо двама французски търговци отъ Пловдивъ познати въ всичката околностъ, които въ това врѣме се намѣрихъ въ Перушица и заедно съ народътъ излѣзохъ вѣнъ, бидохъ убити прѣдъ очитѣ на Ахмедъ ага или отъ жадностъ за пари, или пакъ за да нѣма Европейски свидѣтели. Слѣдъ това баши-